॥ अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच ॥

विदुरस्तीर्थयात्रायां मैत्रेयादात्मनो गतिं ।
ज्ञात्वागाद्धास्तिनपुरं तयावाप्तविविक्तितः ॥ १ ॥
यावतः कृतवान् प्रश्नान् क्षत्ता कौशारवाग्रतः ।
ज्ञातिकभक्तिर्गोविन्दे तेभ्यश्चोपरराम ह ॥ २ ॥
तं बन्धुमागतं दृष्ट्वा धर्मपुत्रः सहानुजः ।
धृतराष्ट्रो युयुत्सुश्च सूतः शारद्वतः पृथा ॥ ३ ॥
गान्धारी द्रौपदी ब्रह्मन् सुभद्रा चोत्तरा कृपी ।
[अन्याश्च जामयः पाण्डोर्ज्ञातयः ससुताः स्त्रियः ।]
प्रत्युज्जग्मुः प्रहर्षेण प्राणं तन्व इवागतं ॥ ४ ॥
अभिसंगम्य विधिवत् परिष्वङ्गाभिवादनैः ।
मुमुचुः प्रेमवाष्पौघं विरहौत्कण्ठ्यकातराः ।
[राजा तमर्हयांचक्रे कृतासनपरिग्रहं ॥ ५ ॥]
तं भुक्तवन्तं विश्रान्तमासीनं सुखमासने ।
प्रश्रयावनतो राजा प्राह तेषां च शृण्वतां ॥ ६ ॥
अपि स्मरथ नो युष्मत्पक्षच्छायासमेधितान् ।
विपद्गणाद्विषाग्न्यादेर्मोचिता यत् समातृकाः ॥ ७ ॥
कया वृत्त्या वर्तितं वश्चरद्भिः क्षितिमण्डलं ।